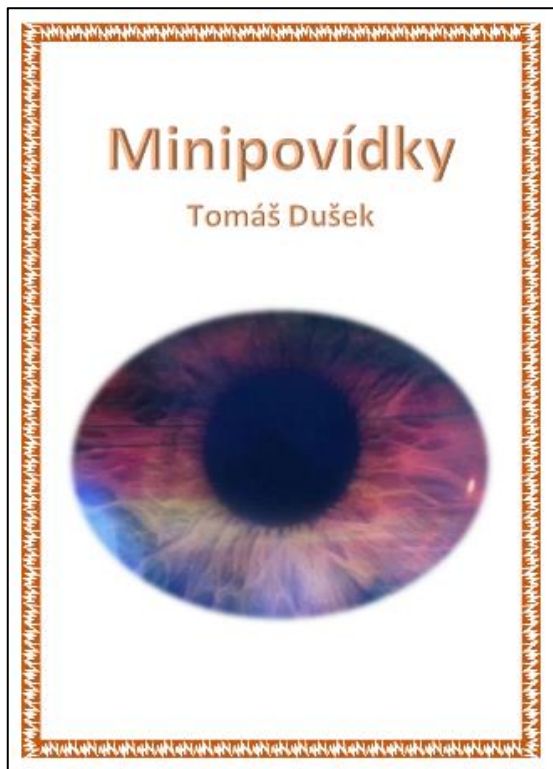

Práce v textovém procesoru

Vytvořte „knihu“ z povídek Tomáše Duška. Zdrojové texty kopírujte ze souborů uložených [v tomto archívu](#). Výsledný textový dokument zašlete vyučujícímu jako přílohu e-mailem.

- K formátování dokumentu **použijte styly**
- Každou povídku doplňte vhodným ilustračním obrázkem staženým z internetu
- Editujte **záhlaví** (název publikace „Kniha povídek Tomáše Duška“) a **zápatí** (číslo strany) dokumentu
- Na 2. stránku publikace **generujte automaticky obsah** „knihy“ (jednouúrovňový - ze stylu Nadpis 1) a do textového pole, které vložíte pod tento obsah, napište své jméno, třídu a datum
- **Titulní stránka bude jiná**, bez záhlaví a zápatí, bude obsahovat jen název knihy uměleckým písmem (WordArt), vhodný ilustrační obrázek a ohraničení stránky

Ukázka:

Kniha povídek Tomáše Duška

Obsah

Klec	3
Dvorek	4
Dopisy – příběh, který se ztratil	5
Plnicí pero	6
Zrcadlo	7
Hodiny.....	8

|

Zpracoval: Petr Řezníček
Třída: 7. D
Dne: 14. 3. 2020

2

Kniha povídek Tomáše Duška

Klec

Vždy jsem si přál mít v krámně ptačí klec. Je to taková věc, kterou vidíte ve starých filmech. Někdo prochází starou půdou a tam visí klec.

Nebo: Zákazník vstupí do vetešnictví, prohlíží si zboží a přes dráty ptačí klece ho sledují oči vetešníka.

Nedávno jsem měl štěstí. Jedna hodná, stará paní, která opouštěla byt a stěhovala se na venkov, mi takovou klec věnovala. Krásnou, starou.

Je v ní ještě kapr. Říkal jsem si, že si ho vykrmím na krádkovém papíře. Někdo, asi syn nebo vnuk té paní ho tam z recese pověsil a mně se líbí, tak tam zůstal.

Abych to trochu uvedl na pravou míru, pro ty, kteří si už klepou na čelo. Ten kapr je jenom nakreslený na krádkovém papíře. Někdo, asi syn nebo vnuk té paní ho tam z recese pověsil a mně se líbí, tak tam zůstal.

Klec patříla obchodníkovi s cizokrajným ptactvem. Měl kdysi obchod prý v Nuslích. Vystřídalo se v ní asi obrovské množství ptáků. Ale to už je dávnó.

Klec jsem si pověsil do skladu.

Občas k ní přiložím hlavu. Tvář opíru o dráty a zaposlouchám se.

Slyším v ní dálky. Zpěv a křik neznámých tvorů, papoušků, které jsem nikdy neviděl a nikdy již nevidím. A dokonce i jiné zvuky. Lidskou řeč, pozmeněnou ptačím hrdlem. Nerozeznám, co to je za řeč. Nepoznám národy, které se v té kleci vystřídaly.

Občas tak poslouchám zvuky v kleci a pak si sednu k oknu, ke skladu.

Neslyším nic. Jen zvuky z druhé strany z ulice, občas nějakou hádku z cizího bytu. Sem tam štěkání.

Ale hlas ptáků?

Budu muset někde sehnat pár vrbáčů a zavřít je na nějaký čas do klece. A možná i špačka a kosa.

Abych slyšel mezi tou cizinou i zvuk domova.

Dvorek

Z okna ze skladu je vidět na dvůr.

3

Kniha povídek Tomáše Duška

Později mi přišel sběratel na Polní poštu, tak jsem mu chtěl ty listky prodat, ale nenašel jsem je. Nevím, jestli jsem je omylem někam nezaložil, nebo neprodal v nějakém souboru, ale myslím si že ne. Prostě, ten soubor se ztratil.

Asi trest za to, že jsem četl to, co jsem neměl.

Už to nikdy dělat nebudu.

Ale teď jsem si všiml jednoho nádherného oslovení na pohlednici.

Převlece vysocena dmufructěná paní.

No, není to nádhěra?

Plnicí pero

Mám krásné plnicí pero. Je stříbrné, má zlatou špičku. Nebo, alespoň na té špičce je vyryto 14 CARAT.

Je to dámské pero. Menší než pánská, špatně se drží, ale pro mě, který většinou píše špačkem tužky - vyhovující.

K tomu peru se vždy zvláštní historka.

Paní, vlastně již babička, která mi to pero prodávala, mi vyprávěla, že to pero má za sebou temnou historii.

Byl jím zabít člověk.

Jedna její příbuzná v záhlavní scéně bodla svou sokyni tímto perem do krku. Tak nešťastně, že zasáhla přímo krční tepnu.

Oběť vykrvácela a její příbuzná skončila v ústavu pro choromyslné.

Mám rád věci s příběhem a věřím, že staré předměty mají svoji duši.

Občas s tím perem píši. Ale jen výjimečně. Na dnešní paragony musí člověk tlačit, aby je propasal přes kopírák, proto je lepší propiska.

Ale když s tím perem píši, zanášám mě podivná věc.

Inkoust je lehce načervenalý.

Zpočátku jsem si myslel, že původně v něm byl červený inkoust. Vyčistil jsem tedy pero vlažnou vodou a znovu naplnil modrou barvou. Ale stále je inkoust načervenalý.

Vím, že to krev být nemůže, ta zaschne a psát se s ní nedá.

Vrtá mi to hlavou.

6